

V Liberci dne 1.4.2019

Otevřený dopis k rukám PhDr. Mgr. Ivana Langra, náměstka primátora pro kulturu, školství, sociální věci a cestovní ruch.

Vážený pane náměstku,

z médií a z informací ze svého okolí jsem zaznamenala existenci projektu Princezna Julie, probíhajícího aktuálně na libereckých základních školách. Projekt reflektuje tragédii, která se v našem městě před časem udála. Obracím se tímto dopisem na Vás, abych vyjádřila obavy a pochybnosti, které ve mně tento projekt vzbuzuje. Stejný názor zastává v tomto smyslu i mnoho dalších odborníků zabývajících se psychologickou problematikou dětského věku a duševními poruchami u dětí a adolescentů.

Úvodem bych chtěla sdělit, že naprosto podporuji práci se školáky s cílem poučit je o nebezpečí šikany. Je velmi důležité naučit děti, jak ji rozpoznat a jak se jí postavit, jak ji řešit. Ze své praxe vím, že v Liberci se této činnosti věnuje mnoho kvalitních odborníků, a jejich práci považuji za velmi přínosnou.

Za nešťastně zvolený považuji již samotný název projektu. Přestože je nepochybně mediálně vděčný, z profesního úhlu pohledu se o vhodný název nejedná. Slovo „princezna“ dává projektu punc výjimečnosti. Název může u některých dětí, zvláště u dětí s disharmonickým vývojem osobnosti, vyvolat mylný pocit, že zoufalým činem, jakým sebevražda bezesporu je, získají pozornost, soucit a obdiv. Ještě více je však nebezpečný pro děti v pozici obětí šikany či v jiné krizové životní situaci, neboť jim poskytuje nerozumný návod na řešení jejich problémů. Víím, že to jistě nebylo cílem, ale je nutné snažit se domyslet všechny důsledky toho, jak by již samotný název mohl na děti zapůsobit.

V současnosti v rámci projektu probíhají medializovaná setkání preventistů městské policie se školními parlamenty. Tento formát nepovažuji za vhodný. Nevidím způsob, jak natolik komplikovanou záležitost vysvětlit stejnými slovy šestiletému a šestnáctiletému dítěti. Obecně podporuji spíše práci mezi vrstevníky a zejména v rámci bezpečného kolektivu jedné třídy. Na zveřejněných fotografiích mě také překvapila přítomnost městského policisty v uniformě a dokonce se zbraní. Diskuze o takto citlivém tématu by rozhodně neměla probíhat z pozice nadřazenosti. To je v naprostém kontrastu s přístupem ostatních organizací, které naopak navozují maximálně přátelskou atmosféru, včetně např. oslovení preventistů křesťným jménem. Zároveň není ani rozumné, aby na členech parlamentů škol (tj. dětech různého věku – od 6 do 15 let) byla odpovědnost zprostředkovat a vysvětlit toto složité téma spolužákům.

Dále mi dovoluete vznést několik dotazů k plánované divadelní hře „O vílách a králi draků“. Jakou cílovou skupinu má toto představení oslovovat? Co má být jeho účelem a co si mají návštěvníci odnést za zkušenost? Vzhledem k tomu, že tento program má preventivní akcent, pracuje s traumatem a je celoplošně určen žákům libereckých škol, byla bych ráda jako odborník i jako rodič seznámena s tím, kdy a kým byl tento preventivní program certifikován, kdo program superviduje, případně, který konkrétní odborník připomínkoval a garantoval obsah. Obávám se, aby představení nenapáchalo více škody než užitku. Vážně je naším cílem děti na základní škole „šokovat“?

Z výše uvedených důvodů považuji projekt Princezna Julie za nesystémový a neprofesionálně pojatý. Na základních školách probíhají projekty prevence šikany a rizikového chování, kde s žáky pracují odborníci, kteří disponují vzděláním a zkušeností, které jsou pro tuto činnost potřebné. Z vlastní zkušenosti vím, že na tyto projekty se mnohdy nedostávají finanční prostředky a jsou finančně

podporovány např. Spolkem rodičů při ZŠ, tedy financemi vybranými přímo od rodičů. Jakou výhodu přináší financování dalšího projektu v porovnání se zvýšenou podporou existujících programů?

Některé části projektu Princezna Julie a divadelní hra „O vílách a králi draků“ bohužel vzbuzují spíše pochyby. Dovolte mi vyjádřit hlubokou soustrast s tragédií, která byla tomuto projektu motivací. Chceme-li však zabránit opakování lidského neštěstí, o to více je potřeba dbát na kvalitu práce s dětským kolektivem i širokou veřejností.

Proto Vás žádám, abyste před pokračováním tohoto projektu konzultoval vznesené připomínky s odborníky na prevenci sociálních patologických jevů a dalšími odborníky, kteří se na libereckých školách prací s dětmi zabývají.

S pozdravem

MUDr. Šárka Konečná
zástupce primáře dětské psychiatrie Krajské nemocnice Liberec

Se souhlasem a podporou:

prim. MUDr. Jaromír Hons, Ph.D. , lékařský ředitel Krajské nemocnice Liberec

prim. MUDr. Jana Prouzová, primář dětské psychiatrie Krajské nemocnice Liberec

Mgr. Jana Hlavová, speciální pedagog, ředitel PPP Liberec

Mgr. Aleš Vaněk, vedoucí lektor specializačního studia pro školní metodiky prevence

Mgr. Anna Jirsáková, krizový intervent, metodik prevence PPP Liberec

Mgr. Alexandra Krejčová, speciální pedagog , etoped PPP

PhDr. Jitka Havlová, klinický psycholog dětské psychiatrie Krajské nemocnice Liberec

MUDr. Daniela Jouzová, lékař dětské psychiatrie Krajské nemocnice Liberec

MUDr. Eva Kubrtová, lékař psychiatrického oddělení Krajské nemocnice Liberec

Mgr. Kateřina Skočdoplová, psycholog

Mgr. Hana Heindorferová, psycholog, psychoterapeut

Mgr. Žaneta Henyšová, psycholog dětské psychiatrie Krajské nemocnice Liberec

MUDr. Zuzana Medůnová, lékař dětské psychiatrie Krajské nemocnice Liberec, psychoterapeut

Mgr. Petr Šolc, etoped

Mgr. Marta Vaňková, vedoucí Střediska výchovné péče Frýdlant

Mgr. Eliška Vaňková, psycholog SVP Frýdlant

Bc. Eva Koubková, vedoucí programů primární prevence SVP Frýdlant